

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ**  
**ВЪЛКЪТ СИ Е ВЪЛК**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Две ловни кучета подгонили един вълк в гората. Вълкът бягал, прескачал трапищата, мушкал се в храсталаците и кучетата хвърчали подире му, аха-аха — ще го хванат за опашката. По едно време вълкът се мушнал в шума на една долчинка и търтил надолу. Кучетата загубили дирите му. Додето душили по земята да разберат къде се е дянал звярът, той излязъл от гората, затекъл се през една нива и право към орача.

— Скрый ме, братко! — замолил се вълкът. — Подгонили са ме две ловни кучета, а след тях иде и самият ловец с пушка. Отърви ми живота! Аз, макар че съм вълк, ще ти се отплатя.

— Къде да те скрия? — попитал орачът.

— Дето можеш! Ти си по-хитър, намисли!

Орачът се почесал по врата, поогледал се и протегнал ръка към колата, взел чувала, в който се гласял да събира круши, и рекъл:

— Влизай в тоя чувал!

Вълкът се намърдал в чувала, а орачът го завързал. Пристигнали кучетата, минали и заминали. Дошъл ловецът и попитал:

— Хей, побратиме, не видя ли един вълк?

— Не съм виждал — отговорил орачът, а в туй време вълкът сечел гвоздеи от страх и не смеел да шавне в чувала.

— Чудно — рекъл ловецът, — сякаш в земята потъна тоя звяр!

И заминал подир кучетата. Орачът развързал чувала и пуснал вълка да си ходи. Но старият вълк, щом изскокнал, озъбил се и ухапал ръката на спасителя си.

— Какво правиш? — изненадал се орачът.

— Ще те ям!

— Защо! Нали те отървах от кучетата и от сачмите на ловеца?

— Глупав си бил — отървал си ме, а пък аз ще те изям, защото съм гладен.

Не щеш ли — тъкмо в туй време от гората излязла лисицата.

— Изяж го, Кумчо Вълчо — викнала тя, — нищичко да не остане от него! И цървулите му да изядеш!

— Защо да ме яде? — попитал орачът в недоумение. — Нали аз му спасих живота.

— Как си му спасил живота? — попитала хитрата лисица.

— Скрих го в чувала, додето отминат кучетата и ловецът.

Лисицата прихнала и захванала да се друса — ще умре от смях.

— В чувала? Не вярвам. Такъв голям вълк да влезе в чувал? Лъжеш, орачо!

— Не лъжа — рекъл орачът и се обърнал към вълка: — Тъй ли беше?

— Тъй беше — обадил се вълкът.

— Как? Не, не мога да хвана вяра. Я да видя!

— Гледай — ядосал се вълкът и се намъкнал в чувала, за да покаже на лисицата, че може да влезе целият.

— А ти — обърнала се лисицата към орача — какво направи, когато вълкът влезе в чувала?

— Вързах чувала с въжетото.

— Как?

— Ей тъй.

Орачът здраво вързал чувала.

— Какво чакаш? Вземи сега секирата и удряй! — казала лисицата на орача и си тръгнала към гората. Преди да влезе в гъсталака, се обърнала и заръчала: — Довечера искам от теб една патица!

— Ела, Кумичке, две ще ти дам! — весело викнал орачът и почнал да бие тъпана.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.